

ע"פ 38123/03/19 - ישעיהו מנחם אלחנן רוט נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 38123-03-19 רוט נ' מדינת ישראל 29 מאי 2019

בפני כב' השופט איל באומגרט

המבקש ישעיהו מנחם אלחנן רוט

נגד

המשיבה מדינת ישראל

החלטה

1. לפני בקשה להאריך המועד להגשת ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בחיפה, אשר ניתן בתיק ת"ד 407-03-13 ביום 16.7.17 במעמד המבקש ובא כוח המשיבה.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום בעבירות של גרימת מוות ברשלנות, עבירה לפי סעיפים 40 ו-64 **לפקודת התעבורה** [נוסח חדש], תשכ"א-1961, ביחד עם סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, גרימת נזק לאדם ולרכוש ואי האטה בניגוד לסעיף 52 לתקנות התעבורה וסעיף 68 לפקודת התעבורה.

לאחר ניהול הוכחות, הורשע המבקש בכך שלא הבחין בהולכת רגל ובשלושת ילדיה אשר לא הספיקו לחצות את הכביש, המבקש לא האט את רכבו ולא עצר אותו באופן שאפשר להולכת הרגל ולילדיה להשלים את חציית הכביש בבטחה וכתוצאה נגרמה תאונה, במהלכה קיפחה הולכת הרגל שהייתה בחודש השביעי להריונה, את חייה. כמו כן, נגרמו חבלות של ממש לבנה הקטין של המנוחה.

3. לאחר שבית משפט קמא הכריע את דינו של המבקש, נשמעו טיעונים לעונש ובסופו של יום ניתן גזר דין למאסר בפועל של 6 חודשים אשר ירוצה בדרך של ביצוע עבודות שירות, בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 13.7.17 במטה משטרת חיפה.

כמו כן, הושת על המבקש עונש של מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים.

נוסף על כך, נפסל המבקש מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 8 שנים בפועל.

לאחר מתן גזר הדין, עתר ב"כ המבקש לעיכוב ביצועו שכן המבקש ביקש לשקול הגשת ערעור הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין. בית משפט קמא נעתר לבקשה והורה על עיכוב ביצוע גזר הדין עד ליום 7.9.17. אולם, ערעור לא הוגש.

4. בבקשה הנוכחית שהוגשה ביום 12.3.19, דהיינו 20 חודשים לאחר מתן גזר הדין, עותר המבקש להאריך את המועד להגשת ערעור על גזר הדין, כאשר עיקר הבקשה מופנית לרכיב הפסילה מלהחזיק ולקבל רישיון נהיגה.

לטענת המבקש, הוא נשוי ואב ל-9 ילדים קטינים ונוכח חוסר האפשרות לנהוג, מצבה הכלכלי של המשפחה קשה ממש ואין לו הכנסה מוטל על רעייתו. המבקש טוען כי מצבו הכלכלי כה קשה עד שאין הוא יכול לשכור שירותיו של עו"ד ועוד הוא מבקש לציין, כי שאר רכיבי הענישה שנקבעו בגזר הדין, בוצעו כנדרש.

לשיטת המבקש, הערעור לא הוגש במועד, שכן היו אי הסכמות בינו ובין בא כוחו בערכאה דלמטה ולכך יש להוסיף את מצבו הנפשי הקשה כתוצאה מהחוויה הטראומטית שחווה כתוצאה מתאונת הדרכים הטראגית.

בבקשה טען המבקש כי יש בידו מסמכים לחיזוק הטענה שעקב מצבו הנפשי לא עלה בידו להגיש את הערעור במועד.

5. המשיבה התנגדה לבקשה, תוך שהיא מפנה שהארכת מועד בפלילים תינתן כאשר קיים "טעם ממשי המניח את הדעת". לשיטת המשיבה, אין בידי המבקש טעם כנדרש, קל וחומר שעה שעסקינן באיחור של 20 חודשים מיום מועד מתן גזר הדין. עוד מפנה המשיבה לכך שהמבקש היה מיוצג בבית משפט קמא והנסיבות האישיות אותן מפרט המבקש בערכאה זו, היו ידועות לו ופורטו במסגרת הטיעונים לעונש.

נוסף על כך, סבורה המשיבה כי נוכח תאונת הדרכים שנגרמה באשמתו של המבקש, סיכויי הערעור קטנים וכי משך הפסילה לה נדון המבקש, הינה הכלל ולא החריג.

6. בדיון שהתקיים, הציג המבקש מסמכים רפואיים אשר לשיטתו תמכו בטענתו שלא היה כשיר להגיש את הערעור במועד. בית המשפט הסביר למבקש שהמסמכים עליהם סומך המבקש טיעוניו, אינם משכנעים והמבקש קיבל אורכה להמציא לבית משפט זה חוות דעת מרופא מומחה על מנת להוכיח את טענתו לפיה מצבו הנפשי לא אפשר לו להגיש את הערעור במועד.

המבקש הוסיף במסגרת טיעוניו כי מאחר ואין הוא רשאי לנהוג, המצב הכלכלי של המשפחה הינו בכי רע וכי הוא מסייע למשפחת המנוחה המתגוררת בשכנות.

7. ב"כ המשיבה, בטיעוניו בעל פה, שב וטען כי האיחור של 20 חודשים בהגשת הבקשה הוא חריג בעוד שרכיבי הענישה בגזר הדין, אינם כאלה. עוד טען ב"כ המשיבה, כי היעדר רישיון נהיגה אינו מונע יכולת עבודה וכי האיסור מלנהוג הוא חלק מרכיבי הענישה, בגין העבירה החמורה אותה ביצע המבקש ובה

הורשע.

8. ביום 5.6.19, הגיש המבקש מכתב שנכתב על ידי ד"ר קוסוב, מומחה בפסיכיאטריה של הילד והמתבגר. יצוין כי אין המדובר בחוות דעת או בתעודת רופא ערוכה כדין. כעולה ממכתב הרופא, פנה המבקש לטיפול נפשי לאחר תאונת הדרכים.

נוסף על כך כותב הרופא, כי רישיון הנהיגה של המבקש נפסל בשנת 2017 ועקב מצבו הנפשי של המבקש, שנבע מתאונת הדרכים וקשיים בתפקודו, הוא לא הגיש ערעור לעניין רכיב הפסילה. עתה, לאחר שיפור במצב המבקש, הוא התפנה לטיפול בסוגיה המונחת לפתחו של בית משפט זה.

המשיבה, בהשלמת טיעון, טוענת כי המבקש ניהל הליך משפטי בבית משפט קמא במשך ארבע שנים מבלי שהעלה, בזמן אמת, כל טענה לעניין מצבו הנפשי, מצב הפוגע, לכאורה, ביכולת להתגונן. מעבר לכך, שבה המשיבה על טיעוניה.

לאחר שבית המשפט עיין בטיעוני הצדדים ובאסופת המסמכים שהוגשה, דין הבקשה להידחות. אלו הם הנימוקים:

9. סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ד-1982 (להלן: "החוק") קובע:

"בית המשפט רשאי, לבקשת מערער, להרשות הגשת בקשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו-200"

שורה ארוכה של הלכות שבה וקבעה, כי בשונה מהליך אזרחי, אין צורך ב"טעמים מיוחדים" על מנת להיעתר לבקשה להארכת מועד בפלילים. הטעם לכך נעוץ בצורך ליתן שיקול דעת רחב לבית המשפט, שכן עסקינן בשאלת חפותו או אשמתו של אדם ובמידת עונשו.

בד בבד, נקבע בהלכה הפסוקה כי אין משמעותה של גישה מקלה זו, כי בקשה להארכת מועד בפלילים תיעתר כדרך שגרה, שכן הכלל הוא עמידה במועדים. עוד למדנו, כי גם במקרים כגון אלה, על בית המשפט להתחשב בעיקרון סופיות הדיון, להציב גבולות להימשכות הליכים שכן גם האינטרס הציבורי מחייב יציבות וודאות משפטית.

על כן אין ליתן אורכה לבקשת ערעור או לבקשת רשות ערעור בפלילים, אלא בהתקיים "טעם ממשי המניח את הדעת". ראו בש"א 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל, בש"פ 9023/09 מוחסין נ' מדינת ישראל, בש"פ 6907/11 קניון שפרעם נ' מדינת ישראל, ע"פ 7754/06 ציפר נ' מדינת ישראל ובש"פ 4354/18 פרוסמן

נ' מדינת ישראל (פורסמו במאגרים).

בעניין פרוסמן, הוסיף בית המשפט וקבע:

"אכן לפי סעיף 201 לחוק, בית המשפט רשאי לגלות גמישות ולהתיר הגשת ערעור לאחר המועד הקבוע בדין. זאת, בשונה מההליך האזרחי, בו בית המשפט יתיר הארכת מועד להגשת ערעור רק אם שוכנע כי קיימים "טעמים מיוחדים" לכך (תקנה 528 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984).

ברם, אין באבחנה זו כדי לייתר בהליכים פליליים הקפדה על עמידה בסדרי הדין הקבועים בחוק ואת חשיבותם של סופיות הדין והודאות המשפטית".

והוסיף בית המשפט בעניין פרוסמן כי:

"בבחינת השאלה האם להיעתר לבקשה להארכת מועד בהליך פלילי "יש להביא בחשבון את משך האיחור, ההצדקה הנטענת, סיכויי הערעור בהליך העיקרי וכל נסיבה אחרת רלוונטית".

10. בענייננו, בכל הזהירות הנדרשת ומבלי לקבוע מסמרות, דומה כי סיכויי הערעור בכל הנוגע לרכיב הענישה הקובע פסילה מלנהוג למשך 8 שנים, אינם גבוהים, זאת בלשון המעטה. כזכור, המבקש הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בין היתר, בגרימת מותה של המנוחה עקב נהיגתו. בית משפט קמא, במסגרת שיקוליו, בחן את נסיבותיו האישיות של המבקש, שאז היה אב ל-8 קטינים, את עברו התעבורתי המקל של המבקש ואת הבעת הצער שלו.

באשר למשך השיהוי בהגשת הבקשה, קשה להתעלם מהאיחור של 20 חודשים. כזכור, בתום הקראת גזר הדין עתר בא כוחו דאז של המבקש לעיכוב ביצוע לשם הגשת ערעור, אשר לא הוגש. כלומר, המבקש היה מודע בזמן אמת למועדים הקצובים בחוק להגשת ערעור ובחר שלא להגישו.

עם כל ההבנה למצבו של המבקש, לא באו לפני בית משפט זה ראיות המלמדות כי מצבו הנפשי היה כזה אשר מנע ממנו את הגשת הערעור במועד. המבקש ניהל את הליך ההוכחות עד תום בבית משפט קמא ובאף שלב לא טען כי אין הוא כשיר לנהל את ההליך. מטבע הדברים, האירועים שחווה המבקש הינם אירועים מטלטלים ומקשים, אך מכאן ועד לקביעה, שאינה מגובה בראיות, כי המבקש היה מנוע מלהגיש את הערעור במועד, רחוקה הדרך.

יודגש, כי מכתב הרופא אינו חוות דעת ואינו תעודה רפואית ערוכים כדין ולא נכתב שם כי מצבו הנפשי של המבקש מנע ממנו מלטפל בעניינו.

11. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ד אייר תשע"ט, 29 מאי 2019, בהעדר הצדדים.